

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel X. ZATURDAG den 5den OCTOBER, 1822. N. 40.

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven by WILLIAM LEE, *Drukker voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden.*

MERKWAARDIG VOORBEELD VAN BUITENGEWOONE KRACHT.

Constentine de Renneville geeft in zyn werk genaamd, *Histoire de la Bastille*, een zonderbaar verhaal van eenen medegevangenen die algemeen bygenoemd werd de *yzer breker.*

Jean Pierre de Molain bygenoemd de yzer breker, een inboorling van de omstreken van Castelnauderi is, zegt de schryver, een van de betere soort van gevangenen, waarmede ik in de Bastille bekend werd; hy is vriendelyk in opzigt, en heeft geen grooter genoegen, dan zyne medegevangenen te dienen. Zyne kracht is zoo, dat wanneer hy alleen in een hok geplaatst en de deur gesloten werd, hy de ketens waaraan hy gesloten was uit de muur brak; deze ketenen waren gewoonlyk dikker dan een man's arm, en 4 dubbeld in elkanderen gevlogten om dezelve daardoor buigzamer te maken. Hy trok dezelve uit de muur dewelke verbazend dik was, en brak dezelve in stukken, in minder tyd dan ik dit schryf. Gy zoudet gehoord hebben wat een geraas hy daarmede in deze onderaardsche gevangenis maakte, en met zyne stem vergezelde, de bas waarvan gelyk was aan de talrykste bande in s'konings kapel. Wanneer de stokbewaarder hem niets dan water en brood voor zyn middagmaal bragt, pleegde hy te zeggen, "Rue, (dit was de naam van den stokbewaarder,) brengt my dadelyk wat beters te eten, als gy niet wilt dat ik U de volgende keer verscheure." Als de wachter hem vroeg waarom hy zyne ketenen gebroken had, dan antwoordde hy, "om reda ik ze niet leiden mag en my verhinderen zoo als ik wensch in myne gevangenis rond te wandelen. Rue, uwen tyran (meenende Bernavillee gouverneur van de Bastille,) kan my opsluiten waar hy verkiest, maar hy zal my wat te eten bezorgen, want dat is des konings wil, en daarvoor geeft hy hem geld. Ik moet geregeld soep hebben of ik zal een duivelsch geraas maken." Wanneer hy hoorde dat Rue spyzen voor de andere gevangenen bragt, zonder aan hem eenige te geven, viel hy als dol op de deuren aan, en in minder dan een half uur brak hy dezelven open; en dit was nog meer te verwonderen dewyl hy geene andere gereedschappen dan zyne handen had. De deuren waren van eiken hout, een voet dik, met yzeren platen beslagen, en met yzeren bouten en sloten verzekerd; buiten dien stonden zy digt by elkanderen, hetwelk hunne sterkte vermeerderde. Wanneer hy de eerste deuren gebroken had, begon hy met die welke naar de trap leiden, en alhoewel die sterker waren dan de andere twee, duurde het niet lang of hy had ook met die gedaan. Het zoude eene ligte zaak voor hem geweest zyn, ook onze deuren open te breken, maar hy vergenoegde zich om op de deur van den voorhof te slaan en uitteroepen "Rue, breng my wat te eten, en kom de deuren vast maken die ik gebroken heb, maar maak haast of ik zal deze ook vernielen." Ten laatsten kwam Rue, maar bragt hem in plaats eten, sterkere ketens, dan die hy gebroken had.—Drie of vier soldaten sleepten deselve met een vreeslyk geklank, en meer dan 10 knechten tot de Bastille behoorende, gingen met den smid om hem dezelve aan te doen. De majoor en kaptein van de poort bragten eene andere party mede met groote stokken voorzien. Toen *yzer breker*, die de officieren van de gevangenis den prins van Grivois noemden, deze vreeslyke toebereidselen zag barstte hy, inplaats van vrees te betoonen, in een luid gelach uit. "Wat, gy schobbajakken," schreeuwde hy, "is dat de soep die gy my brengen zoudet?" Op dit woord ligten de kerels hunne stokken op, waarop *yzer breker* tot den majoor zeide, "Indien gy deze schurken veroorloofdt my aanteraken, dan zyt gy een lyk, eerst zal ik U de keel afsnyden, en dan vervolgens alle deze beulen van U. Gy weet wat verdrag ik met den heer du Joncas (den luit. van de Bastille) gemaakt heb, dat ik niemand slaan zoude tot dat ik geslagen worde." "Waarom wilt gy U niet onthouden, maar my dwingen om U te straffen?" vroeg de majoor. "Gy wilt my niet in rust laten," antwoordde *yzer breker*; "laat my in eene kamer alleen, of plaatst my by ordentelyke menschen en ik zal geen woord spreken; maar als gy my in een donker hol opsluite en van honger laat sterven, dan zal ik wel middelen vinden my regt te verschaffen." Terwyl hy zoo sprak, werd hy door 8 kerels gehouden, en de smid klonk zyn nek, zyne armen en voeten weder in ketenen, inmiddelstwee andere en hetzelfde getal timmerlieden de deuren herstelden. Na dat hy hem zynen yzeren kraag, duimschroeven, en laarsen had aangedaan, dewelke omtrent zwaar genoeg waren om eenen Atlas neder te drukken, gebood hy stilte, en zeide tot het gezelschap; "Indien gy wenscht dat ik my stil zal houden, en U niet meer werk zal geven, behandelt my als een man, maar niet als de wildste tyger. Indien ik den koning of den staat beledigd heb, brengt my ter dood, ik zal volkomen te vreden zyn; als ik voor staats verraad gevangen zit, behandelt my dan als een staats gevangen. Het is zeker des konings begeerte my met ketenen te beladen die geen paard zoude kunnen dragen; dus onslaat my uit vryen wil daar van, en toon my eene plaats tot mynen oponthoud aan; ik zal dezelve niet verlaten indien gy my met behoorlyk voedsel voorziet. Indien gy dat niet doen wilt, wees verzekerd ik zal my schielyk van die ketens bevryden, en dan zal ik dezelve gebruiken als een tweede Simson, om den toren daarmede te verbreizelen, waarin gy my opgesloten houdt, alleen zal my het lot van de andere arme gevangenen spyten, die met my in de ruinen zullen begraven worden." Het was omtrent 5 uur toen zy met hem gedaan hadden, hem verlaten en de deuren sloten. Het klinkt omtrent fabelachtig, maar het is des niet te min waar dat *yzer breker* zich omtrent 6 uren van alle zyne kluisters bevryd had Dit maal brak hy de deuren niet, maar begon zich ordentelyk te verschansen, hiertoe gebruikte hy de ketenen en de stangen waarmede zy in de muur vast gemaakt waren. Hy maakte steenen los welke 3 menschen pas konden opligten, en de menigte die hy in 6 uren tyd uitbrak is ongeloofelyk, ter zelve tyd schodde hy den toren zoodanig dat de andere gevangenen daarin een leven begonnen te maken en op de deuren te slaan om den wachter te wekken. Ik (de verhaler Constantine Rennevillee,) was het naaste by hem, en bedugt zynde voor het gevaar hetwelke ons allen over het hoofd hing, schreeuwde den schildwacht toe, dat ik bang was dat hy den toren zoude nederwerpen, maar de man belachte alleen onze gekke vrees. Ik bewoog *Brisefer* om zyn werk te staken, en hy voldeed goedaardiglyk daaraan, en raadde ons den toren te verlaten; en hy zoude ons een geheelen dag geven om den gouverneur voor andere verblyf plaatsen te verzoeken.

Des anderen morgen kregen wy een bezoek van de officieren van de Bastille. Onze vreze scheen hen zeer ongegrond te zyn, en de ondermynde toren en gebrokene ketenen namen zy aan als droomen der verbeeldingskracht. Toen zy echter naar zyn hol gingen, en niet in staat was de deuren te openen, door de zware steenen die tegen aan opgestapeld waren, vonden zy zich verpligt op eene ladder te klimmen, om door de lucht gaten te kyken, die in de top waren, wanneer zy, door hetgene zich aan hunne oogen vertoonde verschrikten Zy namen hunne toevlugt tot verzoeken en betoonden groote achting voor den nieuwen metzelaar. Rue zwoer dat hy het beste vertrek in de Bastille zoude hebben, en wat gezelschap hy verkoos. indien hy de deur maar wilde openen; maar Brisefer wilde hem niet vertrouwen, wyl de wachter hem meermalen misleid had, en begeerde met den heer du Joncas te onderhandelen Die Heer kwam eindelyk en besteeg het bovenste van de ladder, hy was verpligt zyn woord van eer te verbinden by den prins van Grivois, dat hy hem niet alleen voldoening zoude geven, maar hem zelfs zyne vryheid bezorgen, indien het mogelyk was. Op deze belofte van eenen man van eer, gaf Brisefer zich over, en om acht uren in den morgen toen de kapitulatie gesloten was. begon hy de steenen weg te ruimen, het welke hem vyf namiddagen bezig hield, wanneer hy zyn fort aan Rue overgaf. Naderhand verzekerde hy my, dat zyne krachten hem dikwyls by dit zware werk begeven hadden, wyl hy gedurende twee dagen geen ander voedsel gebruikt had dan een klein brood en eene kruik water. De plaats gelyk toen Rhodes door den grootmeester aan de Turken overgegeven werd, was een hoop puinen.

Men hield de aan Molain gegevene belofte—eene zonderbare gebeurtenis in de Bastille—zyne ontzaggelyke krachten hadden den officier vrees aangejaagd. Rue veroorloofde my des anderen morgen om de verwoestingen die Brisefer had aangerigt in oogschouw te nemen—zy waren waarlyk ontzettelyk; zes metzelaars hadden eene week tyd om den toren weder in zynen vorigen staat te brengen. Molain werd by den Heer de Bellevaux geplaatst, een jongman van eenen zachten inborst, met wien hy zeer wel over weg kon, en voor wien hy eene groote genegenheid opvatte. Men sloeg Brisefer voor, om in des konings dienst te treden, maar hy verwierp dit aanbod met verachting, zeggende, dat hy reeds getrouwheid aan den stadhouder van Holland gezworen had; en het dus niet meer aan Lodewyk den XIV, konde doen, en dat hy liever sterven wilde dan meineedig worden.—Men beloofde hem de vryheid zoo hy het Protestantsche geloof wilde verzaken en Roomsch worden; maar hy antwoordde, dat hy even zoo min den eed wilde breken dien hy aan God gedaan had, als aan menschen. Eindelyk vermoede men dat de Heer de Bellevaux hem zulke standvastigheid inboezemde, om welke rede, de laatstgenoemde van hem werd gescheiden, en in een hol geworpen. Brisefer was hierover ontevreden en verlangde dat de officieren hem zynen beminden makker zoude terug geven; dien ten gevolge werd Molain weder naar onzen toren gezonden, echter niet in zyn vorig hol, uit vrees dat hy denzelfden rol zoude spelen, zoo als hy te voren gedaan had. Tot meerder zekerheid werd hy in den *Steenen Maag*, zoo als het genoemd werd, gesloten; dit is een hol van 6 of 7 voeten in het vierkant. Om voor te komen dat hy de ruïnen van zyn nieuw verblyf in de hofplaats niet zoude werpen, leide men hem een paar hand yzers, die zoo dik en sterk waren, dat de smid verklaarde, het ten eene male onmogelyk zoude zyn dezelve te breken. Zy werden koud aangeklonken, en Rue zwoer dat het hangslot alleen 50 livres kostte. Toen hem deze ketens aangelegd waren, hoorde ik de majoor zeggen, "Brisefer als gy deze beugels breekt dan geef ik eene witte raaf."—Naauwlyks had de majoor het onderste van de trap bereikt, of Molain had zich van zyne ketenen bevryd, daarmede op de deur sloeg en de majoor toe riep, "hier zyn uwe schoone armbanden, geef my nu myne witte raaf." Ten einde hem gerust te stellen besloot men hem zynen ouden makker weder te geven, die met hem doen konde wat hy wilde, om rede hy hem altyd met beleefdheid en vriendelykheid behandelde. Brisefer nam zelfs zachtere manieren aan om den Heer Bellevaux te behagen, welks voorbeeld hy by zyn gedrag aannam.

Ik kon maar zeer weinig van zynen vroegeren leeftyd vernemen, om dat zy zeer geheimzinnig op dit onderwerp in de Bastille waren, en hy sprak zelve hiervan niets. Toen ik, na eene gevangenis van elf jaren, myne vryheid verkreeg, en in Holland alle pogingen deed om zyne vrystelling te bewerken, vernam ik de volgende byzonderheden: dat hy een inboorling van Castelnauderi was, zyn geboorte plaats verlaten had, waarvan de reden onbekend is, en dienst onder een Engelsch regiment dragonders nam, waarin hy zich als een subaltern met moed en een onbesproken gedrag onderscheiden heeft.—Toen hy in de maand September 1705 te Bourg-la-Reine, om postpaarden verzocht, werd hy, op eene onverwachte wyze aangehouden, en in de Bastille gevoerd. Eenige verhaalden, dat hy naar de Cevennes zoude gegaan hebben, om het opper bevel over de rebellen aldaar te aanvoerden; anderen zeggen, dat hy daar, op hooger gezag gezonden was. Niettegenstaande, alle de door my genomene moeite, om de vrystelling van dezen hedendaagschen Herkules te voleindigen, hoorde ik niets meer van hem, dan het volgende verhaal, gedaan door eenen vriend, dien ik by opvolging bevryd heb; dat zyne buitengewone ligchaams krachten grootelyks verminderd hadden, het welk was toeteschryven aan honger en hechtenis, en dat hy uit ergenis ziek was; zoo dat hy in alle waarschynelykheid, het slagtoffer der wrede staatkunde van die tyd werd.

Molain was niet lang, maar zeer sterk gespierd, en breed van schouders; zyne handen, armen en beenen waren byzonderlyk lang en sterk. Zoo hy vast op zyne beenen stond, was het onmogelyk voor eenig mensch, om hem van de plaats te verzetten, de yzeren tralien voor zyn vengster, kon hy buigen, en weder regt maken, ofschoon dezelven de dikte van iemands gewrigt hadden Met twee zwaarlyvige menschen in zyne armen kon hy dansen en springen, als of zy niets wogen, en evenwel betuigde hy, dat honger en hartzeer, hem de helfte van zyne kracht ontnomen heeft.

Zoodanig is het verhaal van dezen buitengewonen man, uitgegeven door M. de Renneville, die zeker door zyne medegevangenen, waarvan vele derzelver deze daadzaken bygewoond en naderhand hunne vryheid verkregen hadden, tegen gesproken zoude zyn geworden, had dien schryver, van den weg der waarheid geweken ware.

LOTERY.

DE ondergeteekende verwittigd aan alle de genen die daarin belang hebben om te komen Fourneren voor de 4de Klasse van de Lotery van Ps. 2000, Ps. 1000, &c. &c. En door dien dat die Klasse binnen weinige weken getrokken zal worden, en dat de grootste gedeelte reeds gefourneert hebben, zoo kan hy ten sterkste aanmoedigen aan de overgeblevene Geïnteressceerders te komen Fourneren, doordien zekerlyk die Klasse getrokken zal worden.

S. S. DELVALLE,
Directeur der Lotery.

Den 4den October 1822.

Caraçao den 1sten October 1822

ZYNE Excellentie de Schoutbynacht Gouverneur dezer Eilanden, heeft, by dispositie van den 26sten der gepasseerde maand September, de volgende kwalificatien verleend,

NAMELYK:

Op den Heer J. J. Rammelman Elsevier, jun. Klerk ter Secretary van den Raad van Civile en Criminele Justitie alhier, tot de waarneming van den Opper Visitateurs post.

EN

Op den Heer J. C. Hueck om den post van Klerk ter opgemelde Secretary waar te nemen De Gouvernements Secretaris,

W. PRINCE.

Fiscaal's Kantoor, den 4den October 1822.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gequalficeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Broden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden als:

De Fransche Broden 18, en
De Ronde Broden 19 oncen

Op pœne als by publicatie is gestatueerd.
Per order van den Raad Fiscaal,
SALOMON BULTE, Eerste Klerk.

Den 5den October 1822.
WAARSCHOUWING.

VOOR een ieder welke aan het Fonds der Afgekeurde Johannissen wegens de ½ per cent Belasting op Eigendommen schuldig is, om hunne rekening te komen voldoen uiterlyk voor ultimo December eerstkomende, zullende de nalatigen zonder aanzien van persoon met het begin van aanstaande jaar worden gedagvaard.

Uit naam van Directeuren van het Fonds voornoemd,

FERGUSON, Boekhouder.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—OCTOBER.

2.	bark Globe, Cole,		Alexandria
4.	—— Sophia, Prinyol,		Puerto Cabello

UITGEKLAARD—OCTOBER.

1.	golet Unity, Warren,		Philadelphia
2.	—— Anna Catharina, Laroche,		Sp. kust
	lantje Arrogante, Caldero,		Puerto Cabello
3.	golet Maria Louisa, Boudewyn,		Sp. kust
	bark Chance, Dewindt,		dito

Z. M. brik de Zwaluwe, kapt. Bodel, vertrok op Donderdag naar La Guayra.

Verleden Zaturdag lagen vier vaartuigen en der Columbiaansche vlag, eene brik, eene ketch, en twee schoeners, omtrent den geheelen dag voor deze haven by. Terzelver tyd was de Ligera met eene brik, de Valerosa genoemd, by zien, bovens winds van hen. De Spaansche oorlogs brik Herkules, en de schoener Constitution, voormaals de Columbiaansche kruizer Condor, lagen toen in deze haven, en gingen omtrent middag uit om zich by de Ligera te vervoegen. Allen bleven voor eenigen tyd digt by de wal, en het was byzonder vermakkelyk te zien, hoe vriendelyk zy met elkanderen waren, zonder twyfel uit achting voor de onpartydigheid onzer zeeën. Na ons tot laat in den namiddag met hun *onschuldig en onschadelyk* manœuvers vermaakt te hebben, namen zy hunnen koers oostwaards, en werden den volgenden dag by Bonaire gezien, de Columbiaansche schepen bovens winds van de Spaansche.

De Columbiaansche kruizers kwamen van de Bar van Maracaybo en zonden eene boot van een van hen hier aan de wal. Wy vernamen, dat terwyl zy vóór het fort St. Carlos, gelegen in den ingang van de Bar van Maracaybo werd, waren er eene witte vlag gehezen, en daarna de Columbiaansche, waarop eene boot met een officier en vier man naar de wal gezonden werd, maar dewyl dezelve niet weder terug kwam, oordeelde men dat het fort in handen van de koningsgezinden, en dat de Columbiaansche vlag alleen gehezen was, om hen te misleiden om binnen te komen.

Wy hebben het volgende verhaal van het binnen komen van generaal Morales in Maracaybo van een aanzienlyken persoon ontvangen, die hetzelve uit eenen brief van Coro, aan eenen heer op dit eiland gezonden, gelezen had:—

"Op den avond van den 6den September trok generaal Morales zonder eenig tegenstand Maracaybo binnen, generaal Clemente trok vooraf met het garnisoen naar Perija; van welke plaats hy twee dagen naderhand in Maracaybo terug keerde, en verdeelde zyne troepen, welk uit 5 á 700 mannen, bestonden in guerilles; maar dat Morales met alle zyne krygsmagten vooruit rukte, hem geheellyk versloeg; dat er slechts 60 mannen ontvlugten.—Het lot van Clemente was onbekend, maar het schynt dat zyn opvolger in bevel het leven in dit gevegt verloren had."

Een vaartuig dat Maandag van La Guayra alhier aankwam, heeft ons in het bezit gesteld van Caracas Couranten van den jongsten datum.—Uit "El Venezolano," voor dezen "Anglo Columbiano" geheten, hebben wy de volgende vertaling getrokken.

AANVAL VAN GENERAAL MORALES OP MARACAYBO.

"Op den eersten dezer landde Morales bovenwinds van de Bar van Maracaybo, met een korps bestaande uit omtrent 1000 man, en vervolgde zynen weg langs de grenzen van Sinemaica, naar de hoofdstad van die provintie, welke hy zoo als het schynt tusschen den 6den en 7den na eenigen tegenstand onderstonden te hebben door generaal Clemente, aan het hoofd van een zwak garnizoen ingenomen heeft. Onze troepen zyn met behulp van eenige vaartuigen, nog in het bezit van de forten St. Carlos en Separa. Een gedeelte onzer troepen zyn naar Perija terug getrokken waar zy ontwyfelbaar zullen versterkt worden, byzonders met kavallerie, welke dat gedeelte van het land hoofdzakelyk kan leveren.

Als een byvoegzels tot het bovenstaande vernemen wy mondelyks dat generaal Paez tegen den 20sten met omtrent 1500 man uit Caracas naar Barquisimeto vertrokken is, met oogmerk om den voortgang van generaal Morales te verhinderen, indien hy ondernemen mogte verder binnen lands doortedringen.

In La Guayra waren er 200 man troepen, en in Caracas had men een gelyk getal in garnisoen.

Een aanvoerder der guerillas, Cisneros genoemd, met omtrent twee honderd man onder zyn bevel, doet nu en dan door zyne behendigheid veel schaden aan de inwoners van de omstreken van Caracas. In de Venezolano van den 17den ll. wordt gemeld dat hy eenige inwoners van de stad St. Lucia vermoord heeft.

Wy zyn onderrigt dat de kommercieele zaken in La Guayra en Caracas een slechte vooruitzigt opleveren. De markt is opgevuld met vreemde manufacturen, en gevolglyk is er sedert kort weinig of geen verkoop geweest.

Z. B. M. brik de Suriname, van 18 stukken, kapt. Herbert, kwam op Donderdag van Puerto Cabello alhier aan.

De berigten uit Puerto Cabello, zeggen, dat er onlangs eene party ter herkenning van daar tegen Valencia opgezonden was; en by derzelver terugkomst vernam men, dat dezelve geene Columbiaansche krygsmagten ontmoet had; en dat het weinige, dat in Valencia bleef, bevel ontvangen had, om naar Caracas met verhaasden tred op te trekken.

Tegen het einde van laatstledene maand, vertrokken 100 mannen van het garnisoen van Puerto Cabello, van daar in vier lantjes naar Chichiribichi, alwaar zy landden, en tegen San Miguel de Tocuyo op trokken; welke plaats zy verrastten, en plunderden van eene hoeveelheid katoen en kakao. 3000 pattlerjes, en nam 30 mannen, waaronder 11 slaven, met alle hunne baggagie gevangen. Zy vertrokken weder naar Puerto Cabello zonder de minste tegenstand te ontmoeten.

Over St. Thomas hebben wy Londensche Couranten tot den 20sten July ontvangen.

Een nieuws artikel welke niet konde vervroegd worden, meldt de ontdekking eener zamenzwering in Portugal. Het verhaal van de wrede voornemen der zamenzwerders hebben wy met hooge kleuren geschilderd, maar latere berigten verminderen de begrooting van het ontwerp zeer, ook vermindert het de schuld veel, van de gene die als medeschuldigen gevat zyn.

Door deze Couranten zyn wy in staat gesteld, om de berigten te vervolgen, welke wy laatst uit byzondere brieven, welke hier ontvangen waren medegedeeld, wegens den verontrustenden staat van Spanje, welke als zeer woelig beschreven wordt. Veel verschillende berigten van den oproer der koninglyke garde, zoo als het genoemd wordt zyn gegeven Deze berigten zoo wel als de schets in de Fransche Couranten geven aanleiding tot de gedachte, dat Ferdinand de voornemens der muitelingen niet ongenegen was, maar hy liet zyne gevoelens niet openlyk blyken. Indien het waar zy, dat by de namen van een gedeelte der zamenzweerders heeft opgegeven, is dit ten minsten eene bekentenis, dat hy zeer wel van eene zamenzwering wist.

Het wordt gezegd, dat het Fransche gouvernement ook ernstig in de onderneming eener tegen revolutie ingewikkeld is. De ministers van Lodewyk worden ook sterk beschuldigd het plan tot den oproer en het nodige geld gegeven te hebben. En de beschuldiging krygt wat schyn van waarheid, door de buitengemeene zamenkoming van Fransche troepen aan de Spaansche grenzen (zoo als wy gelooven tot 120,000 man) onder het belagchelyke voorwendzel eener gezondheids wacht. Ware het ondernemen van den 7den gelukt, zeggen de aanklagers der Fransche ministers, dan zouden deze troepen in Spanje gemarscheerd zyn, om de zaak der tiranie en die van Ferdinand te ondersteunen.

UIT LONDENSCHE COURANTEN.

Den 28sten Juny.—De Bill van de Roomsch Katolyke Peers werd op Vrydag in het Huis der Lords verworpen, door eene meerderheid van 171 tegen 129. Het is ligt te begrypen dat een vraagpunt hetwelke sedert de laatste 30 jaren, jaarlyks een naauw onderzoek ondergaan had, (want de bill werd verleden nacht eenig op den breden grond van Katolyke vrystelling gesteld) geen andere bewys stukken van beide kanten nodig had. Maar des niettegenstaande de onvermydelyke gemeenzaamheid hunner redeneeringen, werd de twist hoogst belangryk gemaakt door den goeden inborst en de vindingryke welsprekendheid van den eersten spreker.

Vereffening van den twist met China.

Uittreksel eenes briefs van den Agent van Lloyd's te Lymington, gedagteekend 26sten Juny.—"De schryver van het schip Kent der Oost Indische Kompagnie, is zoo even met depeches aan de wal gekomen, en brengt het verheugende nieuws, dat de verschillen welke tusschen het Chinesche en Britsche gouvernement plaats had, vriendschappelyk zyn bygelegd.

Het Turksche gouvernement heeft zich van de eerste verlessing der schrik, van eenen inval der Russen, om het werk van moorden en wraking te beginnen, met characteristike statigheid en deftigheid bediend. Op den 24sten ll. werden op bevel des keizers, elf Grieksche kooplieden koel bloedig vermoord onder geen ander voorwendsel, dan dat zy zich als borgen voor de Scioten gesteld hadden. Men zegt dat deze kooplieden in Constantinopel waren, ondanks de verzekering van den Engelschen gezant.

OPROER ONDER DE GARDES TE MADRID.

Men zal zich herinneren, dat de koning de vergadering der Cortes op Zondag den 30sten ll. gesloten had; dat ingevolge eenige den avond te voren gebruikte onvoorzigtige of onbeschofte uitdrukkingen van de party der garde, de gemoederen van het publiek des morgens van de opschorting zeer in beweging waren; dat toen de koning zyn paleis verliet, om zich naar de wetgevende magt te begeven, het geschreeuw van "vryheid en constitutie" aan de zyde van het gemeen, zich met de wachtwoorden alleenheerschende macht aan de zyden der soldaten vereenigden; dat deze strydige staatkundige uitroeping vuistslagen tusschen eenige van de garde en de burgers veroorzaakte; dat in de beproeving om het geweld zyner soldaten te beteugelen, het leven van eenen betreurden en verdienstvollen officier in het paleis en omtrent onder de oogen van den koning, aan de woede van militaire ongehoorzaamheid opgeofferd werd. Gedurende Zondag en den geheelen Maandag gebeurde niets verders. Tegen den avond van den 2den lieten vier battalions van omtrent 1500 tot 2,000 man teekens van misnoegdheid blyken; en na vele verwarring veroorzaakt te hebben, plantten zy den standaard van oproer. Als of het afgesproken was, liepen zy weg van de posten waarop zy geplaatst waren, en twee battalions van de wyk St. Isabel ontmoetten twee battalions van eene andere wyk, en na dat zy eerst eene vyandelyke stelling aangenomen hadden, gingen zy naar de parade plaats, waar zy het reeds meer dan 24 uren uitgehouden hadden, toen de laatste berigten weggezonden werden.

NEDERLAAG DER KONINGLYKE GARDE.

(UIT DE UNIVERSAL, 8STEN JULY)

Madrid, 7den July.—Om drie uur des morgens, drongen de battalions die in de Prado verschanst waren in de stad, en wierpen de poort van Conde Duque om ver. Zoo als het schynt was het plan om zich in drie afdeelingen te vormen, eene derzelve om de wapen plaats aantevallen, een ander om de nationale militie te ontwapenen, en de derde om de Puerta del Sol in tenemen, en de straten die daarnatoe leiden te bewaken. Van deze ontwerpen bragten zy alleen het laatste ten uitvoer, maar terwyl de bezetting van dezen post hen geene meesters van de twee andere gemaakt had, was het hen van geen nut, maar stelde hen eerder bloot aan de nederlaag dewelke zy korten tyd daarna ondergingen. Het battalion hetwelke bestemd was, om de wapen plaats aantevallen, verstrooiden zich zonder bekende oorzaak, op het eerste schieten, hetwelke zy in de straat van La Luna hoorden, en de vermaning der officieren, om de soldaten terug te houden, was van geen goed gevolg; zoo als het schynt, trokken zy op denzelven weg terug, die zy binnen gekomen waren, en verstrooiden zich in wanorde by het woud van Monclos. Vele van hen trachtten gedurende den dag zich weder by hunne makkers in het paleis te vervoegen, en verscheidene daar-

van zyn vermoord eer zy hun doel bereikten. In deze verstrooying werd de officier D. Lewis Mon gevat, en zich door eenen boer opgehouden ziende, bood hy 12 stukken goud en zyn horlogie voor zyne vrystelling, maar de belangloze patriot voerde hem naar de wapen plaats. Het moet gezegd worden, dat de divisie welke het plein aanviel meer standvastigheid betoonden, maar zy ontmoetten vyanden welke niet alleen waardig waren met hen te stryden, maar tegen de beste soldaten in Europa. De oproerlingen betaalden duur voor hunne vermetelheid, zy stierven voor het kanon door de handen der heldhafte nationale militie. Zy hadden genen anderen uitweg, dan naar het paleis te vlugten, en bestrooiden den geheelen dag de straten met hunne doode ligchamen.

De gekke vermetelheid van twee divisien reeds gestraft zynde, bleef alleen over om die te doen verhuizen, welke de Puerta del Sol bezet hield, de wacht derzelve had zich in de Casa de Correos geplaatst, toen zy de ontzachlyke ongelykheid in macht gewaar werd. Deze onderneming viel naar wensch uit, en in korten tyd wierpen de rebellers de wapens neder, en vloden in eene schrikvolle wanorde door de straten del Carmen, del Preciados en del Arenal, ontvliedende den dood die hen uit het kanon bedreigde, bygestaan door grenadiers en scherpschutters, te zamen met een gedeelte kavalerie onder het bevel van generaal Ballasteros. Tetzelver tyd nam de koninglyke garde, die in de wapen plaats waren, bezit van de stallen en verschanste zich daarin, zoo dat de patriotsche soldaten alle toegangen naar het paleis bezet hielden. Dewyl de zaken zoo stonden verscheen eene deputatie van de battalions der garde, voor den zaal der Cortes waar deze bestaande deputatie vergaderd was,met zekere leden uit de stads vergaderingen, verklarende dat de garde bereid was de wapens neder te leggen, maar dat 't hen veroorloofd zoude worden, zulks te doen wanneer zy buiten het gebied van het paleis waren. Het schynt dat het antwoord was, dat de twee battalions, welke in het paleis gebleven waren, na verloop van vier uren met hunne wapens zouden terug trekken—het eene naar Leganas, en het andere naar Vicalvaro; en dat de battalions van de Prado dewelke hiernatoe waren gevlucht, tenten zouden opslaan, en zonder wapenen naar hunne aangewezene wyken terug trekken.

Een ieder die getuigen van de gevegten van dezen morgen was, komt daarin overeen, dat de troepen van de linie, nooit met meer order en moed vogten, dan de militie. Wy hebben nog niet kunnen gewaar worden, hoe vele dooden en gekwetsten, in de verscheidene gevegten geweest zyn; maar de hoogste opgaaf vergroot het getal der dooden van de militie niet boven de zes.

(UIT DE GAZETTE DE FRANCE.)

"De Spaansche 10den Augustus is vervol'd. Vier honderd van 'skonings garde hebben met hun bloed de overwinningen van de Descamisado Jacobins verzegeld. De koning werdt in zyn paleis door de militie van Riego bewaakt!

"In den nacht van den 6den werd er een gerugt verspreid, dat de koning wezenlyk door de Republikeinen in zyn paleis gevangen gezet was. Dit gerugt verbitterde de garde die in het Prado ingekwartierd was, en deed hen het besluit nemen om den koning uit de handen der liberalen te komen verlossen.

"Om drie uur s'morgens kwamen de gardes in de stad, en verspreiden zich in drie deelen, de eerste onder bevel van Don Louis Mon, trok vooruit naar de wapen plaats, by de poort van St. Vincent; de tweede ging naar de Puerta del Sol, en dreef op haren weg de militie in de Plaza San Martin uit elkander; het derde korps trok regtstreeks naar de Plaza Mayor, deze positie nam het in bezit in spyt der kanonnen en het klein geweer vaur der militie, en hield zich daar staande. Het eerste korps mistte in den aanval op de poort van St. Vincent, en Don Louis Mon werd gevangen en zal nog heden dood geschoten worden. Het tweede korps werd ook by de Puerta del Sol in wanorde gebragt, maar het herstelde zich en bereikte het paleis door eenen omweg. Het derde korps van het verslaan der twee andere onderrigt zynde, trok op naar het paleis terug."

Dat de gebeurtenissen van den 7den door geheel Spanje, doch hoofdzakelyk in de hoofdstad, door treurspellen zullen opgevolgd worden, is ontwyfelbaar. Wy hebben wezenlyk gehoord, maar wy beven by het geloof aan hetzelve, dat Ferdinand op den 8sten, zelve eene lyst zyner getrouwste, en de meest invloed hebbende vrienden zoude overgegeven hebben, in de hoop zyne slagters te bevredigen, welke allen terstond gevaar loopen om verbannen te worden; want bloed is het element van deze revolutionaire gedrochten, welke de geessels der natien zyn, en die voor eeuwig den geheiligden naam van vryheid onteeren. Riego schynt besloten te hebben, de Spaansche Robespierre te zyn; en Ferdinand zal, zonder de deugden van Lodewyk den XVI. maar altezeker hetzelfde lot hebben.

(UIT DEN ESPECTADOR, 8STEN JULY.)

Verscheidene patriotten hebben ons verzekerd, en wy hebben geen reden hun woord in twyfel te trekken, dat zy gezien hebben dat de hertog del Infantado, eene menigte beeren aanhitsttte, met het gereep van "lang leve de alleenheerschende koning; lang leve de relegie!" Generaal Ballasteros die narigt der verleiding welke de hertog in die wyk aanzocht kreeg, eilde met eene kompagnie kavalerie naar dat punt, en verstrooide in een oogenblik de horde van wilden, die de wyn en brandewyn als razende menschen deden schreeuwen. De hertog nam de vlugt in het paleis; maar dewyl er thans geen kerkelyke of koninglyke heiligdom meer bestaat, hopen wy dat hy zyne verdiende straf zal ontvangen.

Madrid, 4den July.—Generaal Riego kwam op den nacht van den 2den in Madrid terug, en doorkruistte de straten, uitschreeuwende *vivas* voor de *constitutie*. Hy was vergezeld van eenige *descamisados*, die naar zyne kant mede schreeuwden; maar hy konde geen genoegzaam getal byeen brengen om zyne plannen te ondersteunen. Hy had ondernomen het paleis aantevallen, bezit van den koning en koninglyke familie te nemen, en mogelyk hen omgebragt, zoo het in zyn vermogen stond. Hy kwam vóór het park van de artillerie, en gaf orders om eenen aanval te beginnen met granaten te werpen op het paleis en het aangrensende vierkant, alwaar de gardes in order van batalje gerangschikt waren.

De kolonel van het regiment voetvolk, die op dezen post bevel voert, weigerde zyne bevelen te gehoorzamen. "Kent gy my?" zeide Riego. "Ik gehoorzaam," antwoordde de kolonel, "alleenlyk de bevelen van generaal Morillo, kommanuant van myne afdeeling." Riego ging weg zonder een woord te spreeken; en kort naderhand ontmoette hy generaal Morillo, en zeide hem, dat hy de gardes zou aanvallen, wyl hun gedrag niet constitutioneel was "Dat gaat U niet aan," zeide Morillo; "houd U bezig met het bevel over uwe *descamisados*. Riego ging weg zonder iets te zeggen.

PORTUGEESCHE ZAMENZWERING.

Lisbon, 2den Juny.—Men heeft ten laatste, de onwederleggelyke bewyzen der waarheid uit gevonden, waarmede de minister der geregtigheid, de souvereine Cortes verklaard heeft, van de noodzakelykheid van het buitengewone gezag, hetwelke aan hem toegestaan was, voor de algemeene veiligheid en voor de geheiligde zaak van het land. Snoode voorstaanders van regeringloosheid en staatzugtige zamenzweerders, hebben niets minder in het oog, dan om onze gelukkige herstelling met bloed te bevlekken, het koningryk in droefheid te dompelen, den koning aftezetten, en de Cortes te vernietigen. Maar alle hunne wrede plannen zyn mislukt; de zamenzwering is ontdekt, en in den nacht tusschen den 1sten en 2den der maand, zyn de voornaamste werktuigen der zamenzwering, door den magistraat van het distrikt (Rua Nova,) ten tyde derzelven ter uitdeeling, uit de straat Formosa, genaamd de Liberaal, afgeleverd werden in beslag genomen; dezelven bestaan in een groot getal aanhitsende en verfoeyelyke proclamatien, waarin, mede in het plan der zamenzwering, de vyf verraders die thans gevangen zitten ontdekt werden. Het schynt dat, met eenige weinige verscheidenheid, dezelven, de volgende regeringlooze en schrikkelyke denkwyzen behelzen: Om de tegenwoordige Cortes te ontbinden, en de oude met eenige betere veranderingen zamen te roepen, zoo als om twee kamers te hebben, eene derzelve bestaande uit erfelyke leden en uit de voornaamste edellieden: om den goedhartigen en grootmagtigen koning John VI. aftezetten, die zoo getrouwelyk en openlyk de zaak der constitutie en redelyke vryheid omhelsd heeft; en in zyne plaats den Infant Don Michael, aan het hoofd eener regering te stellen, welke uit de vermaardste en voornaamste mannen bestaat, die zich als vyanden van het stelsel waardoor wy, gelukkiglyk geregeerd worden verklaard hebben: om die leden van de Cortes en van den staat te vermoorden, die de bekwaamste en beroemdste verdedigers der nationale regten zyn; in een woord, om de geheele natie in eenen staat van verwarring, burger oorlog, bloedvergieting, wanorde, en hoofdelooze regering te dompelen; de voordeelen daarvan zouden, door deze eerlooze zamenzweerders, en by anderen huns gelyken, die waarschynelyk in hetzelfde lot zullen gevonden, getrokken worden.

OVERLEED—In den nacht van Donderdag, den 3den dezer, na eene langdurige ziekte Margaretha Le Gravan de Rochemont, Echtgenote van den WelEd. Heer C. L. Van Uytrecht, Hoofd Ontvanger dezes Eiland.

His Majesty's brig Swallow, capt. Bodel sailed on Thursday afternoon for La Guayra.

On Saturday last four vessels, under Columbian colours, a brig, a ketch and two schooners, lay to off the harbour nearly the whole of the day. At that time the Spanish frigate Ligera, with a brigantine, formerly the Valerosa, in company, were to windward of them. The Spanish brig of war Hercules, and the schooner Constitution, lately the Columbian cruizer Condor, were then lying in the harbour, and about mid-day they went out to join the Ligera. The whole continued for some time close to the shore; and it was extremely amusing to see how friendly they were with each other, out of respect, no doubt, to the neutrality of our waters. After having entertained us with their *harmless* manœuvres till late in the afternoon, they shaped their course to the eastward, and were seen the following day off Bonaire, the Columbians to windward of the Spanish vessels.

The Columbian cruizers were from off the Bar of Maracaybo, and a boat having come ashore here from one of them, it was learnt, that while they were off the castle of San Carlos, situated at the mouth of the Gulf of Maracaybo, a white flag was hoisted, and afterwards Columbian colours, upon which a boat with an officer and four men was despatched to the shore, but as it did not again return, it was concluded that the castle was in possession of the Royalists, and that the Columbian colours were hoisted for the purpose of enducing them to enter.

We have received the following statement of the entrance of general Morales into Maracaybo from a respectable person, who read it in a letter from Coro addressed to a gentleman in this island:—

"On the evening of the 6th of September general Morales entered Maracaybo, without any resistance, general Clemente having previously retired with the garrison to Perija; from which place he returned two days after to Maracaybo, dividing his troops, which consisted of from five to seven hundred men into guerilla parties; but that Morales having advanced with all his forces entirely defeated him, about sixty men only escaping. The fate of Clemente was not known, but it seems his second in command lost his life in the engagement."

An arrival from La Guayra on Monday, has put us in possession of Caracas papers to the latest dates. From "El Venezolano," formerly the "Anglo Columbiano," of the 23d ult. we have made the following translation relative to

THE ATTACK OF GENERAL MORALES UPON MARACAYBO.

"On the first instant Morales landed on the coast to leeward of the Bar of Maracaybo, with a corps consisting of 1000 men, and proceeded by the frontiers of Sinamaica, towards the capital of that province, which it seems he occupied between the 6th and 7th, after having experienced some resistance from general Clemente, at the head of a weak garrison. Our troops, with the aid of some vessels on the Lake, still keep possession of the castles of San Carlos and Sapara. Part of our forces have retired to Perija, where they will undoubtedly be reinforced especially by cavalry, which that part of the country can chiefly furnish."

In addition to the above we learn verbally, that general Paez set out from Caracas about the 20th ult. with about 1500 men, for Barquisimeto, with a view to stop the progress of general Morales should he intend proceeding into the interior.

In La Guayra there were 200 troops, and the like number left in Caracas, to garrison these places.

A guerilla leader of the name of Cisneros, having about 200 men under his command, occasionally offers, from his activity, considerable annoyance to the inhabitants in the vicinity of Caracas. He is stated in El Venezolano of the 17th ult. to have assassinated some of the inhabitants of the town of St. Lucia.

We are informed that in La Guayra and Caracas commercial affairs wore a very discouraging aspect. The markets were glutted with foreign manufactures, and few or no sales of consequence had of late been made.

His Britannic Majesty's brig Surinam, of 18 guns, capt. Herbert, arrived on Thursday afternoon, from Puerto Cabello.

The accounts from Puerto Cabello state, that a reconnoitring party was lately sent from thence towards Valencia, and on its return gave notice that it had not fallen in with any Columbian forces, the few who were left in Valencia having been ordered to proceed to Caracas by forced marches.

Towards the end of last month, 100 men of the garrison of Puerto Cabello, proceeded from thence in four launches to Chichiribichi, where they landed, and marched towards San Miguel de Tocuyo, which place they surprised, and plundered it of a quantity of cotton and cocoa, eight thousand dollars, and took 30 men, among whom were 11 slaves, prisoners, with all their accoutrements. They afterwards returned to Puerto Cabello without meeting with any resistance.

By way of St. Thomas London papers have reached us to the 20th of July.

An article of news, which might not have been anticipated, relates to the detection of a conspiracy in Portugal. The account we have inserted is a highly coloured picture of the atrocious designs of the conspirators, but latter intelligence reduces considerably the extent of the plot, and much diminishes the guilt imputed to the persons who have been arrested as engaged in it.

From these papers we are enabled to follow up the accounts which we lately published from private letters received here, of the disturbed state of Spain, which is described as highly alarming. Several different versions of the mutiny of the Royal Guards, as it is called, are given. These statements as well as some hints furnished by the French papers lead directly to the opinion that Ferdinand was not unfriendly to the designs of the mutineers, though he held back from an open avowal of his feelings. If it be true, that he has given up the names of a number of conspirators, this is at least a confession that he was privy to some conspiracy.

The royalist government of France is also said to have been seriously implicated in the attempted counter-revolution. The ministers of Louis have been broadly charged with suggesting the plan, and furnishing the pecuniary means, of the insurrection. And the charge receives some countenance from the extraordinary accumulation, on the Spanish frontier, of French troops (to the amount, we believe, of 120,000 men), under the ridiculous pretext of a health guard. Had the attempt of the 7th succeeded at Madrid, say the accusers of the French ministry, these troops were to have marched into Spain, to aid the cause of tyranny and Ferdinand.

DIED—On Thursday night, the 3d inst. after a lingering illness, Margaretha Le Gravan de Rochemont, wife of C. L. van Uytrecht, Esq. Receiver General in this island.

FROM LONDON PAPERS.

June 28.—The Roman Catholic Peers Bill was on Friday defeated in the House of Lords, by a majority of 171 to 129. It will be easily conceived that a question which has undergone an annual discussion for the last 30 years (for the bill was last night honestly put upon the broad ground of Catholic emancipation) did not afford any new argument on either side. But, notwithstanding the unavoidable familiarity of their reasoning, the debate was rendered highly interesting by the good temper, ingenuity and eloquence of the principal speakers.

Settlement of the dispute with China.

Extract of a letter from the Agent to Lloyd's at Lymington, dated June 26.—"The Purser of the East India Company's ship Kent, has just landed with dispatches, and brings the gratifying intelligence that the differences which have existed between the Chinese government and the British interests have been amicably settled.

The Turkish government has availed itself of its first relief from the terrors of a Russian invasion to commense the work of murder and revenge, with characteristic gravity and composure. On the 24th ult. eleven Greek merchants were coolly murdered by the emperor's order, upon no better pretext than that they had offered themselves as hostages for the loyalty of the Sciotes. These merchants, it is said, had remained in Constantinople under the guarantee of the English ambassador.

July. 5.—The Paris Journals of Sunday mentioned a report, that the French ambassador had withdrawn from Madrid; but the papers of Monday throw some doubt upon this statement. The latter papers communicate the reply of king Ferdinand to the message of the Cortes: it is conceived in a spirit of humility strongly contrasted to the haughty tone of the message, and which would almost lead to the opinion, that the king is sincerely disposed to submit to the assumed superiority of the Cortes.

It is strongly doubted in the political circles, whether after all Mr. Canning will go to India. The marquis of Anglesey is, among others, mentioned as being likely to succeed the marquis of Hastings, who, we understand, is on his way home.

THE KINGS VISIT TO SCOTLAND.

Portsmouth, July 17.—The king's yacht, the Royal George, goes out of the harbour to-morrow. The following compose the royal squadron:—The Forte, Phæton, Pelican, Egeria, Calliope, and Chameleon. They will sail for the Nore on the 1st. The king embarks at Greenwich on the 8th, for Scotland. His horses are gone by land. His majesty's suite and servants embark for the same place in steam yachts.

July 20.—In the House of Lords on Monday, the earl of Liverpool [in reply to a question by the marquis of Lansdown] stated that ministers have remonstrated with the Spanish government, upon the unjust seizure of the ship Lord Collingwood, lately captured by a Spanish ship of war, on the coast of South America; and that the affair is now in progress of explanation.

Wednesday earl Grosvenor moved for the production of the dispatches received from the British minister at Constantinople, relative to the execution of the Sciote hostages. In the course of an able and animated speech his lordship adverted to the circumstance of a Turkish frigate lying now in the river, supplied with arms and British sailors for the service of the Pacha of Egypt, and charged ministers with deviating widely from the impartiality which they professed to maintain in the contest between the Greeks and their oppressors.

The earl of Liverpool repelled the charge of partiality. The vessel, to which allusion had been made, had arrived in this country, before the commencement of hostilities in Greece; she came in the character of a merchant ship, and was in part loaded with antiquities for the British Museum. Under these circumstances the government could not but permit her to refit and take sailors on board, to navigate her home ward; but the permission to these sailors was limited to the voyage to Malta Other proofs of the studious impartiality of the British government might be found in their positive refusal to supply this vessel with arms, or to permit the Pacha to purchase two frigates in this country, as he was most desirous of doing.—With respect to the execution of the Sciote hostages which, with becoming indignation, he characterized as a "flagitious act." His lordship contended that the British government was excluded from interference by the universally admitted rule, that one government could interfere in the internal concerns of another only in cases where its own security was menaced Lord Strangford had, on the footing of friendship and persuasion, used his best exertions to avert that horrible tragedy; but on any ground of right it was impossible for him to interpose. He therefore was unable to give these unfortunate persons any sufficient guarantee; and in fact gave none whatever.

The motion of earl Grosvenor was negatived without a division.

PORTUGUESE CONSPIRACY.

Lisbon, June 2.—Irrefragable proofs have at last been discovered of the truth with which the minister of justice explained to the sovereign Cortes the necessity of the extraordinary authority which was granted to him for the public safety, and for the sacred cause of the country. Nefarious anarchists and ambitious conspirators designed nothing less than barbarously to stain with blood our happy regeneration, to cover the kingdom with mourning, to depose the king, and to abolish the Cortes. But all their atrocious projects have proved abortive: the conspiracy was discovered; and in the night between the 1st and 2d of the month, were seized by the magistrate of the district (Rua Nova), the principal instruments of the conspiracy, at the time when they were taking for distribution from the street Formosa, called the Liberal, a great number of incendiary and infamous proclamations, in which, and in the plan of the conspiracy found on the five traitors now imprisoned, it appears that, with a few slight variations, are contained the following anarchical and horrible ideas:—To dissolve the present Cortes, and convoke the old, with some modifications, such as having two chambers, one of them consisting of hereditary members and of the first nobility: to depose the beneficent and magnanimous king John VI, who has so faithfully and openly adhered to the cause of the constitution and to rational liberty, and in his place to elevate the Infant Don Michael, at the head of a regency, composed of men the most conspicuous and respectable, who have declared themselves enemies of the system by which, happily, we are governed: to assassinate those members of the Cortes and of the ministry who are the most able and celebrated defenders of the national rights: in one word, to throw the whole nation into a state of confusion and civil war, of bloodshed, disorder, and anarchy, the advantage of which was to be reaped by these infamous conspirators, and by others like themselves who probably will be found engaged in the same plot.

Paris, June 24.—The intelligence of the conspiracy discovered at Lisbon has produced a great sensation at Madrid, and the fallacious pretext of the establishment of two chambers, on which it was founded, contributes so much the more to open the eyes of many incredulous persons, who suffered themselves to be seduced by the hypocritical propositions of certain serviles.

MUTINY AMONG THE GUARDS AT MADRID

It will be remembered that the king had closed the session of the Cortes on Sunday, the 30th ult.; that in consequence of some imprudent conduct or insolent expressions of a party of the guards the evening preceding, the public mind was considerably agitated on the morning of the prorogation; that on the king's leaving his palace to proceed to the hall of the legislative assembly, the shouts of "liberty and the constitution" on the part of the multitude, were met by the watchwords of arbitrary power on the part of some soldiers; that this conflict of political acclamations led to blows between some of the guards and the citizens; and that in endeavouring to check the violence of his men, the life of a lamented and meritorious officer was sacrificed to the fury of military insubordination in the palace, and nearly under the eye of the king. Nothing further occurred during the night of Sunday, or the whole of Monday. Towards the evening of the 2d, four battalions, amounting to between 1,500 and 2,000 men, evinced symptoms of insubordination; and after displaying much disorder and tumult, raised the standard of revolt. As if by previous concert, they deserted the posts where they were stationed on guard, and two battalions from the quarter of St. Isabel met two battalions from other quarters, and having first taken up a hostile position on the parade ground of the guards, proceeded to the Prado, where they had held out for more than 24 hours when the last accounts came away.

DEFEAT OF THE ROYAL GUARDS.

(FROM THE UNIVERSAL, JULY 8.)

Madrid, July 7.—At three o'clock in the morning the battalions of the guard who had encamped in the Prado, penetrated into the capital, throwing down the gate of Conde Duque. The plan, as it appears, was to form themselves in three divisions, one of which was to attack the park of artillery; another to disarm the national militia, which had encamped in the square of the Constitution; and the third to take possession of the Puerta del Sol, and to guard the streets which led to it. Of these projects, the only one they succeeded in executing was the third, but the occupation of this post not having rendered them masters of the two others, was of no service to them, and rather exposed them to the defeat which they received in a short time The battalion destined to attack the park of artillery dispersed without any known motive on hearing the first firing in the street de la Luna, and the exhortation of their officers was of no avail to retain the soldiers, who, retreating, as it appears, by the way they had entered, dispersed in disorder by the wood of Moncloa. Many of them have attempted in the course of the day to join their companions at the palace, and some of them have been killed without attaining their object. In this dispersion, the officer D. Lewis Mon was taken who, seeing himself detained by a peasant, offered 12 pieces of gold and his watch to be released, but the disinterested patriot conducted him to the park of artillery. It must be confessed, that the division which attacked the square showed more firmness, but it encountered enemies, worthy, not only of contending with it, but with the first soldiers in Europe. The rebels paid dearly for their audacity, dying by the hands of the heroic national militia, at the foot of the guns. They had no other resource but to retire towards the palace, strewing the streets the whole day with their dead bodies.

The mad presumption of two divisions being thus punished, nothing remained but to dislodge that which occupied the Puerta del Sol, the guard of which had fortified itself in the Casa de Correos, when it observed the enormous inequality of its force. This enterprise succeeded as desired, and in a short time the insurgents threw down their arms, and fled in frightful disorder by the streets del Carmen, des Preciados, and del Arenal, avoiding the death which threatened them from cannon supported by grenadiers and sharp-shooters, together with a party of cavalry under the command of general Ballasteros. In the mean time the loyal guards, who were in the park of artillery, possessed themselves of the stables, and fortified themselves in them, so that the patriotic soldiers occupied all the approaches to the palace. While things were in this state, a deputation from the battalions of the guard proceeded to the Hall of the Cortes, where the permanent deputation had assembled in company with certain members of the city corporations, declaring that the guards were ready to surrender their arms, but that they should be permitted to do so when they were beyond the precincts of the palace.—It appears the answer was, that at the end of four hours the two battalions which had remained in the palace should retire with their arms—the one to Leganas, and the other to Vicalvaro; and that the battalions of the Prado, who had fled hither, should form tents, and should retire without arms to their destined quarters.

All who have witnessed the attacks of this morning, agree that never troops of the line fought with more order or more bravery than the militia. We have not been able as yet to ascertain how many dead and wounded there have been in the different encounters; but the highest estimate does not make the number of militia killed amount to half a dozen.

(FROM THE GAZETTE DE FRANCE.)

"The Spanish 10th of August is accomplished. Four hundred of the king's guard have sealed with their blood the triumphs of the Descamisado Jacobins. The king is guarded in his palace by the militia of Riego!

"On the night of the 6th, a report was spread that the king had really been put under arrest in his palace by the Republicans. This report exasperated the guards stationed at the Prado, and made them determine to come and deliver the king out of the hands of the Liberales.

"At three in the morning the guards entered the city, and separated into three bodies: the first, commanded by Don Louis Men, advanced toward the park of artillery, near the gate of St. Vincent; the second went toward the Puerta del Sol, and in its way dispersed the militia in the Plaza de San Martin: the third corps marched direct on the Plaza Mayor, which position it took by main force, in spite of the cannon and musketry of the militia, and maintained itself there. The first corps failed in the attack on the gate of St. Vincent, and Don Louis Mon was taken, and will be shot in the course of this day. The second corps was also thrown into disorder at the Puerta del Sol; but it rallied, and reached the palace by a circuitous route. The third corps learning the defeat of the two others, retreated also toward the palace."

That the events of the 7th will be followed by tragedies in all parts of Spain, but particularly in the capital, cannot be doubted. We have heard, indeed, but we shudder to believe the fact, that Ferdinand himself, in the vain hope of appeasing his butchers, gave op to them on the 8th inst. a list of his most zealous and influential friends, all of whom will immediately be involved in one sweeping proscription; for blood is the element of the revolutionary monsters who are born to be the scourges of nations, and to dishonour for ever the sacred name of liberty. Riego seems determined to be the Robespierre of Spain; and Ferdinand, without the virtues of Louis XVI. will but too surely share his fate.

(FROM THE ESPECTADOR OF JULY 8)

Various patriots have assured us, and we have no reason to doubt their word, that they saw the duke del Infantado exciting a numerous group of peasants in the Vistillas, with cries of "long live the absolute king; long live religion!" General Ballasteros, who had notice of the sedition which the duke was organizing in that quarter, flew to the point with a company of cavalry, and in a moment dispersed the horde of savages, whom and wine brandy were making howl like furies. The duke took refuge in the palace, but as there are now no ecclesiastical or royal sanctuaries, we hope he will receive his deserts.

Madrid, July 4.—General Riego returned to Madrid on the night of the 2d, and traversed the streets crying out *vivas* to the constitution.—He was accompanied by some *descamisados* who shouted in his favour; but he could not collect sufficient numbers to support his projects. He had undertaken to attack the palace, to take possession of the person of the king and the royal family, and perhaps to massacre them, if it had been in his power. Having presented himself before the park of artillery, he had given positive orders to commence the attack by throwing grenades on the palace and the adjoining square, where the guards were ranged in order of battle.

The colonel of the regiment of infantry who commanded this post refused to obey this order. "Do you not know me?" said Riego. "I obey," replied the colonel, "only the orders of general Morillo, commandant of my division." Riego retired without making a reply; and meeting with general Morillo a little afterwards, he told him that he should attack the guards, whose conduct was not constitutional. "That is no concern of yours," said Morillo; "occupy yourself with the command of your descamisados." Riego went away without saying any thing.